

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010354
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2320010354.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C. a spol., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 15.01.2025 pod sp. zn. 27T/31/2020, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 13.05.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods.2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., bytom A. XXX/XX, B.,

podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 17.03.2020, č. k. 1 Kv 32/19/2200-46, doručenej Okresnému súdu Trnava dňa 19.03.2020, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 15.01.2025 pod sp. zn. 27 T/31/2020, tým spôsobom, že

dňa 01.10.2016 v čase okolo 01:00 hod. na panelovej ceste v katastrálnom území obce E. F., v bezprostrednej blízkosti parkoviska za čerpacou stanicou Slovnaft, pri rýchlostnej ceste R1, príslušník Policajného zboru obžalovaný A. B. C. v čase mimo služby po predchádzajúcej vzájomnej dohode so svojim bratom obžalovaným C. C., o ktorého vine bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Galanta sp.zn. 27T/31/2020 zo dňa 23.5.2023, ktorý bol v danom čase pod vplyvom alkoholu, iniciovali stretnutie s poškodeným G. H. a na tohto po príchode na miesto fyzicky zaútočili, v dôsledku čoho sa strhla bitka medzi poškodeným a obžalovaným A. B. C., zatiaľ čo opodiaľ stojaci obžalovaný C. C. s otváracím nožom s čepeľou v dĺžke približne 15 centimetrov priskočil k poškodenému a bodol ho týmto nožom do ľavého ramena, čím boli poškodenému G. H. spôsobené poranenia zo strany obžalovaného C. C. hlboké bodno-rezné poranenie na vonkajšej ploche ľavého ramena s poranením kože, podkožia a aj deltoidného svalstva ľavého ramena s bodno-reznou ranou na koži

pôvodnej dĺžky približne 4 centimetre, vyžadujúce si liečenie v trvaní 3 týždne, spôsobujúce obmedzenie v obvyklom spôsobe života spojené aj s nutnosťou kludového režimu s obmedzením záťaže ľavej hornej končatiny, zvýšenou bolestivosťou pri pohybe touto končatinou a potrebou úľavovej polohy pri spontánnej bolestivosti svalstva pletenca ľavej hornej končatiny v trvaní 10 dní, ako aj práceneschopnosť v trvaní 18 dní,

pretože skutok, vo vzťahu k obžalovanému A. B. C., nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodení :

- G. H., nar. X.X.XXXX, trvale bytom D. XXXX,

- Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, IČO: 35 937 874, a

- Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30807484,

odkazujú so svojimi nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) odsek 2 písmeno b) Trestného zákona účinného do 5.8.2024 s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona účinného do 5.8.2024 spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona účinného do 5.8.2024, na tom skutkovom základe, že

dňa 01.10.2016 v čase okolo 01:00 hod. na panelovej ceste v katastrálnom území obce E. F., v bezprostrednej blízkosti parkoviska za čerpacou stanicou Slovnaft, pri rýchlostnej ceste R1, príslušník Policajného zboru obžalovaný A. B. C. v čase mimo služby po predchádzajúcej vzájomnej dohode so svojim bratom obžalovaným C. C., o ktorého vine bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Galanta sp.zn. 27T/31/2020 zo dňa 23.5.2023, ktorý bol v danom čase pod vplyvom alkoholu, iniciovali stretnutie s poškodeným G. H. a na tohto po príchode na miesto fyzicky zaútočili, v dôsledku čoho sa strhla bitka medzi poškodeným a obžalovaným A. B. C., zatiaľ čo opodiaľ stojaci obžalovaný C. C. s otváracím nožom s čepelou v dĺžke približne 15 centimetrov priskočil k poškodenému a bodol ho týmto nožom do ľavého ramena, čím boli poškodenému G. H. spôsobené poranenia zo strany obžalovaného C. C. hlboké bodno-rezné poranenie na vonkajšej ploche ľavého ramena s poranením kože, podkožia a aj deltoidného svalstva ľavého ramena s bodno-reznou ranou na koži pôvodnej dĺžky približne 4 centimetre, vyžadujúce si liečenie v trvaní 3 týždne, spôsobujúce obmedzenie v obvyklom spôsobe života spojené aj s nutnosťou kludového režimu s obmedzením záťaže ľavej hornej končatiny, zvýšenou bolestivosťou pri pohybe touto končatinou a potrebou úľavovej polohy pri spontánnej bolestivosti svalstva pletenca ľavej hornej končatiny v trvaní 10 dní, ako aj práceneschopnosť v trvaní 18 dní.

Za spáchanie tohto skutku uložil okresný súd obžalovanému A. B. C. podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona účinného do 5.8.2024, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 peňažný trest vo výške 600 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, okresný súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného G. H., nar. X.X.XXXX, trvale bytom D. XXXX, poškodenú Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, IČO: 35 937 874, a poškodenú Sociálnu poisťovňu, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30807484, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd zdôvodnil rozsudok v rozsahu č.l. 2184-2208.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B. C.. Okresný prokurátor odvolanie proti rozsudku v zákonnej lehote nepodal.

Obžalovaný odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu osobitným písomným podaním zo dňa 30.01.2025 v ktorom namietal všetky výroky rozsudku okresného súdu, ako i konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo.

V prvom rade namietal (citácia), že skutková veta výroku Rozsudku nekorešponduje s použitou právnou kvalifikáciou podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., neobsahuje znaky použitej právnej kvalifikácie, čím došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Skutok je tiež nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Skutkové zistenia súdu vedúce k uznaniu viny obžalovaného sú v rozpore s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní a o skutkových zisteniach zakladajúcich vinu obžalovaného prevládajú dôvodné pochybnosti vzhľadom na dokazovanie vykonané priamo a bezprostredne pred súdom. Dokazovaním vykonaným na hlavných pojednávaniach nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že skutok vo výroku Rozsudku spáchal obžalovaný.

Odôvodnenie viny obžalovaného je zmätočné a nepreskúmateľné. Súd sa vôbec nezaoberal vyhodnotením podmienok materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., hoci bola použitá právna kvalifikácia prečinu

Odvolaacie dôvody smeruje predovšetkým proti výroku Rozsudku o vine.

I.

1/ V právnej vete výroku Rozsudku je uvedené, že obžalovaný spoločným konaním sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom dopustili výtržnosti tým, že napadli iného a čin spáchali závažnejším spôsobom konanie - so zbraňou" a je použitá kvalifikácia podľa § § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ (so zbraňou) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

Z popisu skutku vo výroku Rozsudku o vine však vôbec nevyplýva a nie je v ňom uvedené, že by obžalovaný použil nôž voči poškodenému. Z popisu skutku vo výroku o vine Rozsudku vyplýva použitie noža proti poškodenému iba ods. C. C., preto nie je v ňom vymedzené, že by sa obžalovaný dopustil napadnutia nožom voči poškodenému a ani akým konkrétnym skutkovým spôsobom, preto neexistuje podklad pre aplikáciu § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ (so zbraňou) Tr. zák.

2/ Súd z nepochopiteľného a nevysvetliteľného dôvodu vypustil rozhodujúcu okolnosť uvedenú aj v obžalobe, ktorá bola preukázaná súhrnom dôkazov (výsluchmi osôb prítomných na mieste incidentu dňa 1.10.2016 okolo 1.00 hod.), za ktorej bol použitý nôž a vysvetľovala použitie noža ods. C. C. a predstavovala situáciu, keď poškodený v danom momente kľáčal na obžalovanom A. B. C.". Ods. C. C. použil nôž voči poškodenému v čase, keď obžalovaný bol úplne pritláčaný a pritlačený poškodeným k zemi, nemohol používať ruky, išlo o situáciu dopredu nepredvídanú, ktorá tiež sama osebe vylučovala nejakú vzájomnú dohodu medzi obžalovaným a ods. C. C. o napadnutí poškodeného nožom, ku ktorému napadnutiu nožu došlo skôr spontánne v dôsledku situácii vyvolanej poškodeným, keď fyzicky spacifikoval obžalovaného a na danú situáciu reagoval z vlastnej iniciatívy ods. C. C. porezaním, resp. bodnutím poškodeného nožom, s čím však obžalovaný nemal nič spoločné. Daný dôležitý kontext použitia noža ods. C. C. voči poškodenému bol súdom úplne opomenutý, hoci vyplynul z vykonaného dokazovania a zo súhrnu dôkazov, čím je skutkový stav zistený súdom dôvodne pochybný a v rozpore so súhrnom dôkazov,

3/ Zároveň namietá, že v popise skutku vo výroku Rozsudku nie je ani skutkovo vymedzené akým konkrétnym spôsobom mal obžalovaný napadnúť a zaútočiť na poškodeného, je tam len uvedené na tomto po príchode na miesto fyzicky zaútočili", čo je totožné s právnou vetou a všeobecným znakom prečinu výtržníctva „napadne iného“, preto skutková a právna veta splyvajú, čo je neprípustné a porušuje právo obžalovaného na spravodlivé konanie, keď nevie zistiť akým konkrétnym spôsobom sa mal dopustiť napadnutia iného a ktoré konkrétne skutkové konanie viedlo súd vôbec k aplikácii základnej skutkovej podstaty podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Z výroku o vine rozsudku je nepreskúmateľné akým konkrétnym spôsobom mal obžalovaný napadnúť poškodeného ani na to na akú časť tela poškodeného malo napadnutie smerovať.

4/ Súd prvého stupňa sa nevysporiadal s podstatnou námietkou obžalovaného zo záverečnej reči obhajcu zo dňa 15.01.2025 na hlavnom pojednávaní, keď namietol: „Skutok uvedený v obžalobe je jednočinné konanie a je jednočinný súbeh a mali byť tým naplnené dve skutkové podstaty trestných činov. Porezanie na chrbte je spochybnené na str. 10 rozhodnutia KS v Trnave, keď podľa znalca MUDr. Moravanského a svedka I. je spochybnené použitie noža obžalovaným proti poškodenému v čase potýčky. To spochybňuje nie len skutkový základ pre ublíženie na zdraví ale aj výtržníctvo, lebo ide o jednočinný súbeh“. Tým chcela obhajoba zdôrazniť to, že pokiaľ je spochybnené ublíženie na zdraví, tak musí byť aj výtržníctvo, pretože obžaloba vychádzala z toho, že obžalovaný sa mal dopustiť výtržníctva porezaním poškodeného na chrbte (v obžalobe popísané: a ležiac na zemi s týmto nožom porezal na chrbte poškodeného, ktorý v danom momente kľáčal na obžalovanom A. B. C.) a teda ak

nebolo preukázané použitie noža, porezanie poškodeného obžalovaným, tak z dôvodu jednočinného súbehu, keď jedno a to isté konanie je kvalifikované ako viac trestných činov, nemohlo byť preukázané a naplnené ani výtržníctvo v základnej skutkovej podstate. Súd nevecne a irelevantne k predmetnej podstatnej námietke obžalovaného proti výtržníctvu ako takému uviedol: „u obžalovaného A. B. C. nejde o jednočinný súbeh, nakoľko obžalovaný A. B. C. sa dopustil len jedného trestného činu, a to prečinu výtržníctva...“ (str. 24 Rozsudku), z čoho je evidentné, že súd nezohľadnil podstatu námietky obhajoby založenej na tom, že je logické, pokiaľ je jedno a to isté konanie kvalifikované ako viac trestných činov, tak nepreukázaním takého konania logicky strácajú podklad všetky právne kvalifikácie. Pritom aj v obžalobe na str. 34 je uvedené, že konanie obžalovaného bolo posúdené ako prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. Taktiež aj súd v prvom rozsudku zo dňa 23.5.2023 na str. 23 konanie obžalovaných kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona. Preto je prekvapivé, keď samotný súd zrazu popiera charakter a inštitút „jednočinného súbehu“ v predmetnej veci a činí Rozsudok zmätočným a nekonzistentným. Pri jednočinnom súbehu predsa ak nie je preukázané jedno a to isté konanie naplňajúce znaky viacerých trestných činov, tak nie sú preukázané podklady pre všetky použiteľné právne kvalifikácie, v tomto konkrétnom prípade, keď nebolo preukázané porezanie poškodeného obžalovaným nožom na chrbte, nemôže byť naplnené ani výtržníctvo v jeho objektívnej stránke. Súd nenáležite, bez vysvetlenia a účelovo upravil skutkovú vetu z obžaloby, ktorá však stratila vo vzťahu k obžalovanému akýkoľvek význam a zmysel v trestnoprávnej rovine a to aj skutkový znak výtržníctva (napadnutie poškodeného porezaním nožom na chrbte). Preto, keď súd konštatoval v súlade s názorom odvolacieho súdu, nebolo preukázané, že počas bitky obžalovaný A. B. C. vytiahol nôž s dĺžkou čepele približne 15 centimetrov a ležiac na zemi s týmto nožom porezal na chrbte poškodeného...ktorý v danom momente kľáčal na obvinenom A. B. C.“ (str. 19 Rozsudku), tak mal zároveň logicky dôjsť k záveru, že neboli naplnené po skutkovej stránke ani znaky objektívnej stránky prečinu výtržníctva ani v základnej skutkovej podstate (napadne iného) podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (a teda ani § 364 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák.) a výrok Rozsudok o vine je preto nesprávny, keďže nedošlo a nebol preukázaný a v popise skutku uvedený znak výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

II.

5/ Súd dôvodne pochybne a v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. založil vinu obžalovaného na nasledovnom: „Vina obžalovaného bola spoľahlivo preukázaná výpoveďou poškodeného G. H. ml. z prípravného konania, výpoveďou svedka A. I. na hlavnom pojednávaní, svedka A. I. na hlavnom pojednávaní, svedka F. E. na hlavnom pojednávaní, svedka G. H. st na hlavnom pojednávaní, prečítanou výpoveďou svedka A. I. na hlavnom pojednávaní a výpoveďou svedka J. H. na hlavnom pojednávaní, výpoveďou znalca MUDr. Norbert Moravanský na hlavnom pojednávaní, znaleckým posudkom forensic.sk č. 99084/2019 a ďalšími listinnými dôkazmi“ (str. 1819 Rozsudku).

Zároveň namietal, že rozsudok nie je riadne odôvodnený, pretože súd len takýmto zreferujúcim spôsobom poukázal na dôkazy, z ktorých mu vyplynula vina Obžalovaného, avšak vôbec nevysvetlil, čo konkrétne, aké konkrétne informácie mu vyplynuli z toho-ktorého dôkazu vo vzťahu ku skutku a k vine obžalovaného a konkrétnej účasti obžalovaného na skutku a naplnení znakov výtržníctva, preto je Rozsudok vo výrok o vine nepreskúmateľný, čím došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por. a práva obžalovaného na spravodlivé konanie. Odôvodnenie Rozsudku (výroku o vine) tak obsahuje v podstate iba referát dôkazov (str. 1 až 18 Rozsudku) bez vlastného vyhodnotenia k naplneniu znakov prečinu výtržníctva obžalovaným a objektívnej stránky prečinu výtržníctva obžalovaným. V odôvodnení rozsudku sa súd zameril na to, čo nebolo preukázané týkajúce sa ublíženia na zdraví (str. 19 až 20 rozsudku), resp. na preukázanie viny ods. C. C. (str. 20 rozsudku), čo bolo zbytočné vzhľadom na právoplatný rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 23.5.2023 v časti týkajúcej sa ods. C. C.. Preukázanie viny ods. C. C. v tomto konkrétnom prípade nijako nepotvrzuje spáchanie skutku obžalovaným, práve naopak. Na str. 21 rozsudku sa súd venoval vysvetleniu, prečo neuveril výpovedi obžalovaného a prečo nemal preukázaný osobitný motív z pomsty. Súd sa však nevenoval vyhodnoteniu dôkazov, informácií, z ktorých by vyplynula vina obžalovaného a znaky prečinu výtržníctva (objektívna stránka, subjektívna stránka).

6/ Namietala tiež to, že súd pri súhrnnom, zreferujúcom odôvodnení viny obžalovaného odkázal v prevažnej miere na nepriame dôkazy výsluchy svedkov A. I. F. E., G. H. F., A. I., J. H. a to napriek záväznému názoru odvolacieho súdu, ktorý v uznesení zo dňa 12.03.2024 vyslovene súdu prvého stupňa vytkol, že „uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého

zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a nie iba o pravdepodobnosť, príp. z väčšej časti o výpovede svedkov, z počutia", ktoré sú vždy len dôkazom nepriamym. Takíto nepriami svedkovia totižto nevedia poskytnúť nijaké informácie o trestnom čine a ani o páchatelovi, ale len informácie o tom kto mu poskytol tieto informácie a akým spôsobom" (str. 11 uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.03.2024). Súd prvého stupňa teda porušil § 327 ods. 1 Tr. por., keď sa odchýlil od záväzného názoru odvolacieho súdu, že nemožno vinu obžalovaného založiť z väčšej časti na výpovediach nepriamych svedkov „z počutia", keď znova odkázal na výsluchy piatich takýchto svedkov (hoci len všeobecne a nekonkrétne), čím je ním zistený stav založený na dôvodných pochybnostiach a preto zároveň v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. Súčasne súd dôvodne pochybne založil vinu obžalovaného na výpovedi znalca MUDr. Norbert Moravanský na hlavnom pojednávaní a znaleckom posudku forensic.sk č. 99084/2019, pretože uvedený dôkaz bol odvolacím súdom vyhodnotený tak, že spochybňuje použitie noža obžalovaným voči poškodenému v čase potýčky (str. 10 uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.03.2024) a teda nesmeruje k obžalovanému a nepoukazuje na jeho vinu zo skutku, za ktorý je trestne stíhaný, ani na rozhodujúcu okolnosť použitie noža.

Súd odkazuje pri súhrnnom a všeobecnom odôvodnení viny na „ďalšie listinné dôkazy", ale nešpecifikuje, ktoré konkrétne listinné dôkazy preukazujú vinu obžalovaného, čím je rozsudok nepreskúmateľný a tým došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie.

Súd vôbec neprihliadol na to, že výpoveď poškodeného v podstatnej okolnosti bola spochybnená, keď poškodený v prípravnom konaní vypovedal, že obžalovaný mu z polohy ležiac na zemi, zvalený poškodeným, pridržiavaný kolenom poškodeného na hrudníku alebo bruchu obžalovaného dorezal chrbát, čo tvorilo síce podstatu skutku v obžalobe a prvom rozsudku Okresného súdu Galanta o vine z 23.5.2023, avšak uvedené bolo spochybnené výpoveďou znalca MUDr. Moravanského ako aj výsluchom svedka I., ako to vyhodnotil aj odvolací súd (str. 10 uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.03.2024), preto je evidentné, že výpoveď poškodeného bola v konkrétnej rozhodujúcej okolnosti spochybnená, čo znedôveryhodňuje výpoveď poškodeného ako takú a založenie viny na jeho výpovedi je dôvodne pochybné, v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. a v rozpore so súhrnom dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.).

7/ Súd úplne zmätočným spôsobom odôvodnil vinu obžalovaného, keď na str. 23 rozsudku uviedol (podčiarknuté obhajcom): „Takáto právna kvalifikácia skutku súdom zodpovedá stavu vecí a zákonu, keďže pri prečine výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmena a) odsek 2 písmeno b) Trestného zákona účinného do 5.8.2024 s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona účinného do 5.8.2024 obžalovaný A. B. C. sa spoločným konaním s obžalovaným B. C. fyzicky na mieste verejnosti prístupnom dopustili výtržnosť tým, že napadli poškodeného G. H. ml. a čin spáchali závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, keď obžalovaný B. C. použil nôž". Zmätočné je to, že obžalovaný sa mal sám so sebou dopustiť výtržníctva a úplne nesprávny, dôvodne pochybný a v rozpore so súhrnom dôkazov je záver, že obžalovaný B. C. použil nôž", keď uvedené bolo spochybnené výsluchom svedka I. prítomného na mieste incidentu, ktorý vypovedal, že v čase potýčky u obžalovaného nôž nevidel a nevie, či Obžalovaný útočil s nožom voči poškodenému. Zároveň z výsluchu znalca MUDr. Moravanského vyplynulo, že bodno-rezné zranenie poškodeného nožom mohlo byť spôsobené aj len konaním ods. C. C.. Súčasne namieta, že Rozsudok o vine je odôvodnený vnútorne nekonzistentne a rozporne, keď súd na str. 23 Rozsudku konštatuje, že obžalovaný použil nôž, avšak na str. 19 Rozsudku súd prvého stupňa uvádza, že nebolo preukázané, že obžalovaný počas bitky vytiahol nôž a z polohy ležiac na zemi s týmto nožom porezal na chrbte poškodeného, čím došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a o podstatnej okolnosti pretrvávajú dôvodné pochybnosti.

8/ Súd dôvodne pochybne a zmätočne odôvodňuje aj naplnenie znaku prečinu výtržníctva obžalovaným podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (základnej skutkovej podstaty), keď uvádza: navyše G. H. ml. musel po skutku vyhľadať lekársku pohotovosť, čo je verejná služba, ktorá bola týmto skutkom zaťažovaná, a tým bol narušený aj verejný poriadok" (str. 23 Rozsudku). Súd totiž vyhodnotil na str. 19 Rozsudku, že nebolo preukázané použitie noža obžalovaným voči poškodenému, preto na str. 23 Rozsudku dôvodne pochybne poukazuje na potrebu ošetrovania poškodeného, ktoré však obžalovaný nijakým svojím konaním nezapríčinil. Preto takýmto súdom udávaným spôsobom nemohol obžalovaný narušiť verejný poriadok a použitie noža ani jeho následok nemôže byť obžalovanému pričítateľné.

9/ Odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa, že sa pri vyhodnení dokazovania tiež nezaoberal tzv. spoločným úmyslom", a teda, že pri spolupáchateľstve sa po subjektívnej stránke predpokladá preukázanie úmyslu spoločným konaním spáchať trestný čin, pričom úmysel sa musí vzťahovať nielen na znaky trestného činu, ale aj na okolnosť, že ide o spoločné konanie" (str. 10 uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.03.2024) Rozsudok je však naďalej nepreskúmateľný v naplnení

znakov spolupáchateľstva tzv. „spoločným úmyslom“ u obžalovaného, čím došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Na str. 19 Rozsudku súd uvádza „v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, to, že existovala predchádzajúca vzájomná dohoda medzi obžalovaným A. B. C. s jeho bratom obžalovaným C. C., ktorý bol v danom čase pod vplyvom alkoholu, je zrejme z prečítanej výpovede obžalovaného A. B. C. na čl. 160 z prípravného konania, čo je doplnené prečítanou výpoveďou obžalovaného C. C. na č.1. 145 z prípravného konania, pričom ich vzájomná dohoda smerovala len k trestnému činu výtržníctva....“. Súd prvého stupňa úplne nepreskúmateľne uvádza, že k existencii vzájomnej dohody medzi obžalovaným a ods. C. C. smerujúcej k prečinu výtržníctva dospel v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu“, pritom odvolací súd nevyjadril zistenie o naplnení znaku spolupáchateľstva (vzájomnej dohody medzi obžalovaným a ods. C. C., či spoločného úmyslu), ale práve jeho absenciu v predchádzajúcom tzv. prvom rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 23.5.2023, čo odvolací súd vyjadril na str. 10 dole svojho kasačného uznesenia z 12.3.2024. Súd prvého stupňa v Rozsudku ani bližšie neuvádza aké konkrétne informácie z výpovede obžalovaného z prípravného konania a ods. C. C. z prípravného konania umožnili urobiť záver o naplnení znaku spolupáchateľstva u obžalovaného (spoločného úmyslu), v ktorej podstatnej otázke je Rozsudok tiež nepreskúmateľným. Súd prvého stupňa konštatoval absenciu vzájomnej dohody medzi obžalovaným a ods. C. C. ohľadom trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák., kde „C. C. konal v tejto časti z vlastnej iniciatívy (str. 19 Rozsudku), avšak je dôvodne pochybné a nevysvetliteľné, prečo absenciu vzájomnej dohody nekonštatoval aj vo vzťahu k prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., keď ods. C. C. v súvislosti s použitím noža voči poškodenému konal evidentne z vlastnej iniciatívy, čo konštatoval sám súd prvého stupňa, a ktorá spontánnosť vyplynula zo samotnej situácie, keď v čase použitia noža ods. C. C. voči poškodenému bol obžalovaný pritlačený k zemi poškodeným a ods. C. C. porezal a bodol poškodeného do pleca z dôvodu pomoci obžalovanému pritlačenému poškodeným, čo je logický a zo súhrnu dôkazov vyplývajúci motív použitia noža a sled udalostí v reakcii na vzniknutú situáciu. Uvedené vylučuje spoločný úmysel u obžalovaného vo vzťahu k výtržníctvu ako takému.

10/ Súd vyvodil konanie „obžalovaných“ v spolupáchateľstve z úplne irelevantných, nevecných a dôvodne pochybných okolností, keď na str. 24 Rozsudku uvádza: „čo je podporené výpoveďou svedka A. I. na hlavnom pojednávaní, že A. I. zazvonil telefón s tým, že mu volal jeden z bratov C. (a contrario R 36/1973). Okrem toho na spolupáchateľstvo obžalovaných je potrebné usudzovať aj z toho, že obžalovaní spoločne prišli na miesto skutku na jednom aute a spoločne zotrvali na mieste skutku do konca skutku (a contrario R 57/1970)“. Totižto svedok A. I. vypovedal, že telefonoval s ods. C. C., nie s obžalovaným. Samotný telefonát však nič nevypovedá o spoločnom úmysle ku znaku použitia zbrane - noža, nijako ho neobjasňuje ani spoločné konanie.

Súd úplne neaktuálne používa výrazy „obžalovaní“ v množnom čísle, keďže Rozsudok sa týka už len obžalovaného a na jeho úmysel k spolupáchateľstvu by sa mal zamerať, čo neučinil. Ani okolnosť, že obžalovaný prišiel s ods. C. C. na miesto skutku na jednom aute a odišiel spolu s ním nijako nepreukazuje, že by išlo o znaky spolupáchateľstva a nijako sa netýka sa a neobjasňuje úmysel použiť nôž u obžalovaného spoločne s ods. C. C. ani nič nevypovedá o tom, že by obžalovaný bol vopred uzročený s tým, že ods. C. C. použije nôž. Súd svoju subjektívnu úvahu o usudzovaní spoločného úmyslu u obžalovaného odvodzuje s odkazom na rozhodnutie R 57/1970, ktoré sa však vôbec netýkalo trestného činu výtržníctva, ale posudzovania spolupáchateľstva pri ublížení na zdraví a v ktorom vôbec nebol vyslovený názor citovaný súdom prvého stupňa a odvodzovaný od rozhodnutia R 57/1970 o tom, že ak osoby prídu spoločne na miesto skutku na jednom aute a spoločne zotrávajú na mieste skutku do konca skutku, tak možno z toho vyvodzovať spoločný úmysel k spáchaniu trestného činu. Príchod na určité miesto a odchod z neho sa nijako netýka znakov trestného činu ani okolností, že ide o spoločné konanie majúce znaky trestného činu. Navyše, spoločný príchod na nejaké miesto a spoločný odchod z takého miesta nič nevypovedá o priebehu podstatných dejových okolností, ktoré tvoria znaky prečinu výtržníctva, teda nič nevypovedá o konaní subsumovateľnom pod napadnutie inej osoby.

11/ Súčasne namieta, že k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie došlo aj tým, že Rozsudok neobsahuje odôvodnenie vo vzťahu k naplneniu subjektívnej stránky prečinu výtržníctva, ktorý je úmyselným trestným činom. Súd len zjednodušene a všeobecne konštatoval: „Obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona účinného do 5.8.2024, lebo chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený (objekt), ktorým objektom je spoločenský záujem na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia“ (str. 24 Rozsudku). Súd ani neuvádza úmysel narušiť verejný poriadok, resp. z čoho by mal vychádzať, z akého konkrétneho konania pričítateľného obžalovanému a na čom by mal byť založený. Rozsudok je nepreskúmateľný, pretože z neho nemožno vôbec zistiť, z čoho súd vyvodil naplnenie subjektívnej stránky prečinu výtržníctva u obžalovaného,

nieto ešte v čom súd videl naplnenie priameho úmyslu, ktorý súd nepreskúmateľne zistil. Úmysel sa neprezumuje, ale ide o skutkovú otázku, ktorá sa musí dokazovať a ktorú súd musí náležite vysvetliť a daná absencia odôvodnenia obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu (a nevyhnutnej súčasti a predpokladu uznania viny) znamená porušenie § 168 ods. 1 Tr. por., čím došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

IV.

12/ Ďalej namieta (nad rámec vyššie uvedenej odvolacej argumentácie), že skutok nespĺňa obligatórne znaky trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák., ani podľa základnej skutkovej podstaty. Poukazuje na súvisiacu judikatúru: „Na trestný čin výtržníctva... nemožno usúdiť...ani pre nedostatok subjektívnej stránky... konanie obvineného nebolo motivované porušením záujmu spoločnosti chráneného týmto ustanovením trestného zákona, tj. porušením verejného poriadku...z vykonaných dôkazov nevyplýva, že konaním obvineného...došlo k narušeniu verejného poriadku, ako napríklad k narušeniu dopravy na ulici, k ohrozeniu v blízkosti sa nachádzajúcich občanov, alebo že napadnutie poškodeného zo strany obvineného sa vážnejším spôsobom dotklo morálneho cítienia prítomných občanov a pod. (R 40/1977). Súd vôbec nevyhodnocuje, či skutok tak ako je uvedený vo výroku Rozsudku narušil verejný poriadok, ako napríklad dopravu na ulici na hlavnej, či vedľajšej ceste (k čomu nedošlo, pričom miesto incidentu nebolo ani verejnou komunikáciou, ale súkromnou účelovou komunikáciou, panelovou cestou s označením zákaz vjazdu), ohrozenie v blízkosti sa nachádzajúcich občanov, alebo že napadnutie poškodeného sa vážnejším spôsobom dotklo morálneho cítienia prítomných občanov, či vôbec takí občania boli prítomní (okolnosti skutku naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 364 Tr. zák. vylučujú a to jedna časové okolo 01:00 hod., v ktorom čase nebolo dôvodné očakávať na danom mieste pohyb nejakých iných ľudí, ani chodcov, ako aj miestne neosvetlené miesto, bez verejného, pouličného osvetlenia, kde ani nemali dôvod iní ľudia tadiaľ chodiť, či prechádzať). Súd vôbec nevyhodnotil ani či obžalovaný mal úmysel vo vzťahu k narušeniu verejného poriadku. V tejto časti Rozsudok porušuje aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj Dohovor“), i čl. 46 ods. 1 Ústavy SR teda právo obžalovaného na spravodlivé konanie,

Súd prvého stupňa nedôvodne poukázal na „neaktuálnosť“ judikátu R 40/1977, pritom znenie právnej normy § 202 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. kto sa dopustí verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti hrubej neslušnosti alebo výtržnosti zostalo zachované v základnej skutkovej podstate § 364 nového Tr. zák., ktorá len precizovala príkladom konanie, ktoré sa považuje za hrubú neslušnosť, resp. výtržnosť, pritom aj dovtedajšia judikatúra považovala za trestné napadnutie iného pri naplnení ďalších okolností a určitej intenzity, čo vyplýva vyslovene z judikátu R 40/1977.

Úvaha súdu o tom, kto si všimol, či mohol všimnúť bodnutie nožom poškodeného (nemožno tvrdiť, že by si bodnutie nožom nikto nevšimol, nakoľko si to určite všimli títo 2 svedkovia“ str. 22 Rozsudku) je irelevantné ohľadom obžalovaného, pretože obžalovaný nikoho nožom nepichol, nemožno mu takéto konanie prisúdiť.

Aj súvisiaca judikatúra všeobecných súdov dosvedčuje, že tomu, aby bol spáchaný trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. tak, že sa páchatel dopustí výtržnosti tým, že napadne iného, musí mať napadnutie iného skutočne povahu výtržnosti, tj. konanie závažným spôsobom narušujúce verejný pokoj a poriadok. Preto každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nie je nutne výtržnosťou v zmysle ustanovenia § 364 Tr. zák. Formy výtržnickeho konania musia totiž narušovať občianske spolužitie hrubo, to znamená vo zvýšenej miere, pričom nestačia menej závažné, bežné alebo obvyklé prejavy rušenia tohto spolužitia. Predmetom ochrany tu primárne nie sú individuálne záujmy jednotlivých občanov, napr. ich zdravie, majetok, časť a pod., ale širšie poňatý komplex vzťahov, ktorými je usporiadaná koexistencia väčšej spoločnosti ľudí v nejakom mieste, okruhu. Z tejto povahy chráneného záujmu vyplýva, že ak má byť nejaké konanie považované za výtržnosť, musí sa určitým výraznejším spôsobom dotýkať verejného poriadku ako hodnoty, ktorá presahuje individuálne záujmy jednotlivcov.

Uvedené je dôkazom toho, že judikát R 40/1977 je stále aj v súčasnosti akceptovaný všeobecnými súdmi SR.

Súd prvého stupňa sa pri odôvodnení viny v Rozsudku vôbec nezaoberal vyhodnotením toho, či sa skutok (týkajúci sa obžalovaného) výraznejším spôsobom dotkol verejného poriadku alebo koexistencie väčšej spoločnosti ľudí v konkrétnom mieste, preto je odôvodnenie Rozsudku nepreskúmateľné. Uvedené vylučujú aj okolnosti skutku.

13/ Zároveň namieta, že nebol preukázaný žiaden motív u obžalovaného napadnúť poškodeného, uvedené neuvádza konkrétnym spôsobom ani samotný súd. Súd síce uvádza: „obžalovaný A. B. C. chcel konflikt s poškodeným G. H. ml. vyriešiť fyzickým napadnutím (a contrario R 40/1977)“, avšak Rozsudok je úplne nepreskúmateľný v tom, aký konflikt mal obžalovaný s poškodeným. Pred incidentom

telefonoval ods. C. C. s poškodeným (hoc by tak aj bolo cez telefón obžalovaného), nie obžalovaný s poškodeným, pritom C. C. telefonoval na telefónne číslo svedka I..

14/ Súd sa vôbec nezaoberal hodnotením podmienok materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. za daných okolností, ale odkázal len na to, že je vylúčený z dôvodu konania v priamom úmysle (str. 24 Rozsudku), avšak ani uvedené naplnenie priameho úmyslu konkrétne neodôvodnil (čo namieta v bode 12/ odvolania).

Nižšie uvedené okolnosti vylučujú, že by skutok dosahoval intenzitu prečinu výtržníctva, preto skutok nie v zmysle kritérií a aplikácie § 10 ods. 2 Tr. zák. trestným činom:

- nebolo preukázanie použitia noža obžalovaným voči poškodenému, nebolo preukázané žiadne uzrokovanie obžalovaného s tým, že nôž použije ods. C. C. voči poškodenému,
- obžalovaný bol pritláčaný poškodeným, teda práve poškodený vyvíjal silu voči obžalovanému,
- obžalovaný nespôsobil žiadne následky, ujmu na zdraví u poškodeného a nespôsobil následok ani na žiadnom majetku,
- z popisu skutku nie je zrejmé akým konkrétnym spôsobom mal viesť obžalovaný útok spolu s ods. C. C. voči poškodenému, preto nevyplýva, že by útok bol prevedený brutálne,
- ku skutku malo dôjsť v čase okolo 01:00 hod., kedy sa nepredpokladalo, že by incident mohli vidieť cudzí ľudia, nakoľko ide všeobecne o čas, kedy sa vonku veľa ľudí nenachádza,
- ku skutku malo dôjsť mimo zastavaného územia obce, kde sa nepredpokladá pohyb a výskyt ľudí,
- na mieste skutku nebolo žiadne verejné osvetlenie,
- ku skutku malo dôjsť na súkromnej účelovej komunikácii, panelovej ceste s označením zákaz vjazdu obojsmerne (k uvedenému bola vykonaná kompetentná správa z KR PZ v Trnave na č.1. 1151, ktorá nebola nijakým relevantným dôkazom spochybnená),
- obžalovaný žil a žije riadnym spôsobom života, nemá žiadnu deliktuálnu minulosť, čo vyplynulo z oboznámených lustrácií a nemá teda ani žiadnu deliktuálnu tendenciu, jeho hodnotenia v spise boli veľmi pozitívne.

Aj súvisiaca judikatúra všeobecných súdov potvrdzuje, že pri posudzovaní činov výtržníckej povahy je nutné z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. najmä:

- a) prihliadnuť na intenzitu, rysy a priebeh útoku (slovné či iné, nebezpečné prejavy),
- b) posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (na pracovisku, na ulici, na parkovisku, v reštaurácii, na zhromaždení občanov, ďalej denná či nočná doba, počet páchatel'ov),
- c) zisťovať pohnútku činu (arogancia voči ostatným občanom, vyprovokovanie),
- d) zhodnotiť následky (poranenie osôb, poškodenie vecí), e) zhodnotiť osobu páchatel'a (doterajší spôsob života, povahové vlastnosti, minulosť).

Súd na takúto judikatúru odkazuje (rozsudok KS v Žiline sp. zn. 3To/21/2022 z. 26.5.2022), ale nevyhodnocuje uvedené kritériá. Súd sa zaoberal iba jedným znakom „miesto verejnosti prístupné“ (str. 23 Rozsudku), ktorý je však len jedným znakom základnej skutkovej podstaty prečinu výtržníctva, neprihliadol na okolnosti a nezaoberal sa hodnotením ďalších znakov základnej skutkovej podstaty výtržníctva.

15/ Súd dôvodne pochybne a v rozpore so súhrnom dôkazov zistil: „v čase skutku tam nebola dopravná značka zákaz vjazdu vychádzajúc z fotodokumentácie z apríla 2012 v zmysle č.1. 776 a z dátumu výroby umiestnenej dopravnej značky z obdobia 10/2018“, pričom k uvedenému nemal žiadne relevantné dôkazy od kompetentnej autority, ale vychádzal len z fotodokumentácie z internetovej stránky K., nebola vykonaná ani miestna obhliadka, pritom dátum výroby značky nespochybňuje fakt, že taký druh značky s rovnakým obsahom bol na danom mieste umiestnený pred jej výrobou, mohlo dôjsť k výmene starej značky s rovnakým obsahom za novú značku.

Jediné odborné a relevantné dôkazy o dopravnom značení pri mieste incidentu predložil obžalovaný a to predovšetkým vyjadrenie KR PZ v Trnave na č.1. 1151, ktoré ako jediné dôkazy vysvetlili dopravné značenie na danom mieste a nijakým dôkazom nebola spochybnená ich časová relevantnosť k obdobiu skutku.

V.

16/ Pokiaľ ide o výrok Rozsudku o treste, tak nie je zrejmé, prečo súd nepoužil Tr. zák. v znení účinnom od 6.8.2024 z dôvodu podľa § 2 ods. 2 Tr. zák., resp. prečo súd nepoužil upustenie od potrestania, keďže trestné stíhanie trvá už vyše 5 a pol roka a od skutku uplynula doba už vyše 8 rokov, čo by bolo potrebné vykompenzovať ako porušenie práva obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v zmysle čl. 13 Dohovoru. Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. účinného od 6.8.2024 je súd povinný prihliadať aj na dobu, ktorá uplynula od skutku, resp. je možné aplikovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. p/ Tr. por.

VI.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 321 ods. 1, písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/31/2020 zo dňa 15.01.2025 v celom rozsahu a aby sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obžalovaného B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, B. spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava č. 1 Kv 32/19/2200-46 zo 17.03.2020 v plnom rozsahu oslobodzuje podľa § 285 písm. a/ Tr. por. (skutok nie je trestným činom) alebo § 285 písm. c/ Tr. por. (keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný B. C.).

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie a to dňa 13.05.2025 za prítomnosti prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava, obžalovaného, jeho obhajcu a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodených.

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný a jeho obhajca sa v konečnom návrhu pridrižovali písomného vyjadrenia odvolania s tým, že navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Krajský súd v Trnave na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Celkom na úvod krajský súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnom konaní už Okresný súd Galanta rozhodoval, keď rozsudkom zo dňa 23.05.2023 pod sp. zn. 27T/31//2020 uznal obžalovaných A. B. C. a C. C. vinnými zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 01.10.2016 v čase okolo 01:00 hod. na panelovej ceste v katastrálnom území obce E. F., v bezprostrednej blízkosti parkoviska za čerpacou stanicou Slovnaft, pri rýchlostnej ceste R1, príslušník Policajného zboru obžalovaný A. B. C. v čase mimo služby po predchádzajúcej vzájomnej dohode so svojím bratom obžalovaným C. C., ktorý bol v danom čase pod vplyvom alkoholu, iniciovali stretnutie s poškodeným G. H. a na tohto po príchode na miesto fyzicky zaútočili, v dôsledku čoho sa strhla bitka medzi poškodeným a obžalovaným A. B. C., počas ktorej obžalovaný A. B. C. vytiahol nôž s dĺžkou čepele približne 15 centimetrov a ležiac na zemi s týmto nožom porezal na chrbte poškodeného, ktorý v danom momente kľáčať na obžalovanom A. B. C., zatiaľ čo opodiaľ stojaci obžalovaný C. C. s otváracím nožom s čepeľou v dĺžke približne 15 centimetrov priskočil k poškodenému a bodol ho týmto nožom do ľavého ramena, čím boli poškodenému G. H. spoločným H. E. obžalovaných spôsobené poranenia, a to zo strany obžalovaného A. B. C. rezný povrchový defekt pokožky na chrbte prebiehajúci z oblasti nad pravou lopatkou smerom šikmo nadol a doľava v dĺžke najmenej 19,5 centimetra a zo strany obžalovaného C. C. hlboké bodno-rezné poranenie na vonkajšej ploche ľavého ramena s poranením kože, podkožia a aj deltoidného svalstva ľavého ramena s bodno-reznou ranou na koži pôvodnej dĺžky približne 4 centimetre, vyžadujúce si liečenie v trvaní 3 týždne, spôsobujúce obmedzenie v obvyklom spôsobe života spojené aj s nutnosťou kludového režimu s obmedzením záťaže ľavej hornej končatiny, zvýšenou bolestivosťou pri pohybe touto končatinou a potrebou úľavovej polohy pri spontánnej bolestivosti svalstva pletenca ľavej hornej končatiny v trvaní 10 dní, ako aj práceneschopnosť v trvaní 18 dní.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B. C., na základe ktorého následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 12.03.2024 pod sp. zn. 3To/115/2023, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vo vzťahu k obžalovanému A. B. C. v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po zrušení a vrátení veci okresnému súdu bolo úlohou okresného súdu opätovne sa zaoberať všetkými relevantnými skutočnosťami potrebnými na rozhodnutie (na ktoré krajský súd poukázal v uznesení týkajúcej sa najmä výsledkov znaleckého skúmania a jeho vplyv na vznik zranení poškodeného a to v kontexte vykonaného dokazovania ...) v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku a následne rozhodnúť spôsobom zodpovedajúcim stavu veci a zákonu, pričom bolo potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Zároveň bol okresný súd povinný rozsudok zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku) tak, aby všetky

skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci prípadného odvolacieho konania.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého (v poradí druhého) rozsudku súdu prvého stupňa, najmä však po dôkladnom preskúmaní napadnutého výroku o vine obžalovaného A. B. C. v spojení so skutkovou vetou výrokovej časti rozsudku, dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, keďže skutkový stav tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom vo výrokovej časti rozsudku, nevykazuje vo vzťahu k obžalovanému zákonné znaky trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pre ktorý bol uznaný vinným.

Skutková veta výroku o vine totiž neobsahuje rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný A. B. C. naplnil objektívne a subjektívne znaky uvedeného trestného činu. Z jej obsahu nevyplýva, že by sa obžalovaný dopustil konania, ktoré by mohlo byť hodnotené ako hrubé narušenie verejného poriadku vykonané násilím voči inému, či v úmysle vyvolať verejné pohoršenie.

Z popisu skutku (tak, ako i vykonaného dokazovania) nevyplýva, že by obžalovaný použil voči poškodenému akýkoľvek predmet, osobitne nie nôž, a rovnako nebolo preukázané, že by bol vopred uzročený so zámerom svojho brata, odsúdeného C. C., použiť zbraň (otvárací nôž s čepeľou v dĺžke približne 15 cm) voči poškodenej osobe. Absencia akéhokoľvek dôkazu o predchádzajúcej vedomosti alebo súhlase obžalovaného s týmto konaním vylučuje jeho zodpovednosť za následky spôsobené týmto úderom bodno-rezného charakteru, ktorý mal za následok poškodenie zdravia poškodeného G. H..

Zároveň je zrejmé, že k fyzickej konfrontácii s poškodeným došlo až po príchode na miesto stretnutia, pričom práve poškodený bol ten, kto podľa zisteného skutkového stavu (čo absentuje v skutkovej časti) po fyzickom zaútočení a „strhnutí bitky“ (pričom nebolo zistené kto túto bitku začal a čo útoku bezprostredne predchádzalo) vyvíjal fyzickú silu voči obžalovanému, keď ho pritláčal. Takto ustálený skutkový stav naznačuje skôr obranné než útočné správanie zo strany obžalovaného. Navyše, nebolo preukázané, že by obžalovaný svojím konaním poškodenému spôsobil akúkoľvek ujmu na zdraví, alebo inak „intenzívne“ zasiahol do integrity poškodeného (bez spôsobenej ujmy), čo by naznačovalo naplnenie objektívnej stránky trestného činu výtržníctva, pokiaľ by malo ísť o násilie voči osobe.

Skutková veta súčasne nešpecifikuje, akým konkrétnym spôsobom sa mal obžalovaný A. B. C. podieľať na útoku voči poškodenému spoločne s odsúdeným C. C.. Absentujú akékoľvek tvrdenia o tom, že by obžalovaný organizoval útok, dával pokyny, alebo iným spôsobom koordinoval násilné konanie svojho brata.

V zmysle trestnoprávnej teórie musí skutková veta výroku o vine obsahovať úplný a konkrétny popis skutku tak, aby bolo možné podriadiť ho pod konkrétnu skutkovú podstatu trestného činu. Nestačí len konštatovanie právnej kvalifikácie, ale skutkový opis musí obsahovať všetky zákonné znaky objektívnej a subjektívnej stránky činu, najmä kto čin spáchal, kde a kedy, čo konkrétne vykonal, voči komu, akým spôsobom, aký následok nastal, ako aj z akého dôvodu možno usudzovať na formu zavinenia. Neúplná skutková veta je právne vágna, spôsobuje porušenie práva obžalovaného na obhajobu a v dôsledku toho nie je spôsobilá byť základom pre vyhlásenie výroku o vine.

Podľa ustálenej judikatúry, skutková veta musí výslovne a konkrétne obsahovať všetky rozhodujúce znaky skutkovej podstaty trestného činu, inak nie je možné skutok právne kvalifikovať. V danom prípade skutková veta nevykazuje znaky násilného konania voči poškodenej osobe zo strany obžalovaného, nie je preukázaný úmysel narušiť verejný poriadok, chýba použitie prostriedku (nôž) a absentuje akékoľvek spoločné konanie alebo uzročenie so spolupáchateľom. Nie je teda splnená ani objektívna, ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva, čo bráni právnenému záveru o vine.

Odvolací súd je preto toho názoru, že v skutkovej vete absentuje popis konania obžalovaného, ktorý by zodpovedal zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným.

Súčasne odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na to, že odvolanie podal výlučne obžalovaný a nie prokurátor, bol viazaný zákazom zmeny rozhodnutia v neprospech obžalovaného (zásada *reformatio in peius*).

Akékoľvek iné rozhodnutie než oslobodenie obžalovaného – vrátane zmeny skutkovej vety, doplnenia jej rozhodujúcich znakov, alebo jej úpravy tak, aby mohla odôvodňovať inú právnu kvalifikáciu skutku – by nevyhnutne znamenalo zhoršenie právneho postavenia obžalovaného. Takýto postup je v odvolacom konaní *ex lege* neprípustný, ak sám prokurátor nepodal odvolanie v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd tiež nemohol vec vrátiť na nové konanie podľa § 321 ods. 1, § 322 ods. 1 Trestného poriadku so zámerom opraviť skutkový alebo právny základ, pretože by tým vytvoril priestor na zmenu rozhodnutia v neprospech obžalovaného, čo je v situácii, keď výlučne obžalovaný podal odvolanie, neprípustné.

Zásada zákazu zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*) patrí medzi základné záruky spravodlivého procesu a predstavuje jeden z prejavov princípu právnej istoty. Jej účelom je chrániť obžalovaného pred

rizikom, že využitím svojho zákonného práva na podanie opravného prostriedku sa vystaví horšiemu výsledku, než keby tak neurobil.

Za situácie, keď skutková veta nezakladá zákonné znaky trestného činu a nie je možné ju zmeniť alebo doplniť bez porušenia zákazu reformatio in peius, odvolací súd bol povinný obžalovaného oslobodiť podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, t. j. preto, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, nie je trestným činom.

Celkom na záver je potrebné uviesť, že vzhľadom na takto závažné procesno-formálne pochybenie súdu prvého stupňa, spočívajúce v nedostatočnom, neúplnom a právne irelevantnom opise skutku vo výrokovvej časti rozsudku, ktorým bola obžalovanému A. B. C. vyhlásená vina, považoval odvolací súd za nadbytočné podrobne sa zaoberať všetkými jednotlivými odvolacími námietkami.

Skutková veta vo výroku o vine predstavuje kľúčový prvok rozhodnutia, ktorý musí obsahovať všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, a to tak po stránke objektívnej, ako aj subjektívnej. Ak tento základný procesný rámec nie je dodržaný, ak skutkový opis vo výroku o vine neobsahuje konkrétny popis protiprávneho konania obžalovaného, jeho spôsobu vykonania, formy zavinenia a následku, nie je možné takýto výrok podriaďiť pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu, a teda ani právne kvalifikovať.

Za tejto situácie, keď absentuje zákonom predpísaná skutková báza pre výrok o vine, sa akékoľvek ďalšie úvahy o správnosti právnej kvalifikácie, hodnotení dôkazov, vierohodnosti výpovedí alebo iných odvolacích dôvodov, ktoré obžalovaný vo svojom opravnom prostriedku uplatnil, stávajú právne irelevantnými. Odvolací súd v takom prípade nie je povinný sa detailne zaoberať každou jednotlivou námietkou obžalovaného, pretože už samotná procesná vada zakladajúca nezákonnosť výroku o vine postačuje na zrušenie rozhodnutia alebo na jeho zmenu v prospech obžalovaného.

Inými slovami, ak absentuje riadny skutkový základ, nie je možné hodnotiť, či ostatné právne alebo skutkové argumenty sú opodstatnené, pretože nie je k čomu ich vzťahovať. Tým, že skutková veta nezakladá vinu obžalovaného v zákonom požadovanej kvalite a rozsahu, zaniká aj potreba ďalšieho vecného prieskumu všetkých ostatných odvolacích dôvodov.

Na základe všetkých uvedených právnych a skutkových úvah odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v rozsahu výroku o vine právne vadné a nedostatočne odôvodnené, pričom skutková veta neobsahuje rozhodujúce skutkové okolnosti potrebné na preukázanie viny obžalovaného A. B. C..

Vzhľadom na tieto závažné procesno-formálne nedostatky, ktoré znemožňujú právne kvalifikovať skutok a uplatniť skutkovú zodpovednosť, odvolací súd nemohol rozhodnúť inak než oslobodzujúcim rozsudkom.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne, s pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.